

nium interpretum Juris Canonici ad quæcunque privata oratoria traducitur, uti testatur Fagnanus *in cit. cap. 27.*

(4) Concilium Tridentinum *Sess. 25. de Regul. c. 11.*, Gregorius XV. *Const. Inscrutabili 50. §. 4. Bullar. t. 5. par. 5. p. 1.*

(5) Concilium Tridentinum *Sess. 7. c. 8. & Sess. 21. c. 8. de Reform.* Vide etiam ea de re decretum *Ut in parvis 184. Innocentii X. Bullar. t. 6. par. 3. p. 270.*

(6) S. Pius V. *Const. Exposcit 187. Bullar. p. 3. t. 4. p. 180.*

(7) Concilium Tridentinum *Sess. 22. c. 8. de Reform.*

§. VIII. Visitantur etiam ab Episcopo quotannis monasteria monialium (1); sed tunc nullam ipse procuracionem accipit, nisi quod in earum Ecclesiis beneficium sit (2).

(1) *Clement. 2. de Stat. monachor. Concilium Tridentinum Sess. 25. c. 9. de Regul.* Late hoc argumentum persequitur Giralduus *Exposit. Jur. Pontific. par. 1. l. 3. Decret. tit. 35. Sect. 362. p. 372. & seq.*

(2) Sac. Congregatio Concilii *in Volaterrana 13. Novemb. 1638. l. 16. Decretor. p. 106.*

§. IX. Denique Episcopus jure decretalium habet portionem canonicam, scilicet quartam partem earum rerum, quæ Ecclesiæ, aut alii pio loco relinquuntur (1). Sed hodie fere ubique hæc portio consuetudine sublata est, cum non amplius Episcopi gravi illa premantur inopia, cujus gratia initio ea concessa fuit. Si qua tamen regio est, in qua portio canonica adhuc obtinet, non eam pendunt loca pia, & monasteria exempta, quoniam soluta sunt lege diocesana, unde illa procedit (2); neque penditur ex piis legatis, quæ pro anniversario, pro Ecclesiæ fabrica, ceterisque similibus relicta sunt (3).

(1) *Cap. 14. de Testam.*

(2) Consule Giralduum *l. c. tit. 27. sect. 481. p. 315.*

(3) *Cap. 20. de Testam.*

DE DECIMIS.

I. Clericorum obventiones, & emolumenta.	V. Earum discrimen.
II. Decimæ quo jure apud Christianos debita?	VI. Consuetudo præsertim in decimis spectanda.
III. Quando solvi coeptæ?	VII. Cui solvendæ decimæ?
IV. Prædiales, personales, mixtæ.	VIII. Decimæ an à laicis accipi possint?
	IX. A quibus solvendæ decimæ?

§. I.

Nunc ad ea transgredimur, quæ ceterorum clericorum propria sunt; & huc spectant decimæ, primitiæ, oblationes, quotidianæ distributiones, quæ ordinaria, quæque extraordinariæ vocantur, voluntariæ denique, & honorariæ largitiones pro benedictionibus, sacrificiis, sacramentis, aliisque bonis Christiano populo tribuendis. Non omnibus quidem omnes clerici fruuntur, sed alii aliis, pro emolumentorum, clericorumque discrimine.

§. II. Apud Hebræos Levitis, & Sacerdotibus Divina lege debitas fuisse decimas, hoc est decimam partem fructuum terræ, & pecudum, inter omnes constat (1). Jure Evangelico ad alendos clericos nullæ indictæ sunt decimæ; tantum Christiani jubentur Ecclesiæ ministris præbere necessaria ad vitam honeste, ac decenter traducendam (2). Itaque Divini quidem juris est, quod iis, qui altari ministrant, necessaria vitæ subsidia præbeantur; non item, quod ea de causa detur decima pars fructuum terræ, & hoc quidem modo decimæ ad jus Divinum referri non possunt (3). Nam Ecclesia constituit modum, quo ejus ministri alendi sunt; nihil autem interest, sive id per decimas, sive per alias præstationes fiat.

(1) Prima, quæ in sacris libris occurrunt, decimarum exempla, sunt Abrahami decimæ à manubiis omnibus devictorum ab eo Regum, quas ipse Sacerdōti Melchisedeco persolvit *Gen. XIV. 20.* Imitatus hanc avi pietatem Jacobus omnium, quæ sibi in Mesopotamia acquirenda essent, decimas Dēo offerendas vovit *Genes. XXVIII. 22.*, quam fidem ab itinere reducem liberasse nemo dubitat. Denique Mosaica lege in *Levit. XXVI. 30.* jussi sunt Hebræi decimas persolvere; & tunc quidem decimæ Levitis, & Sacerdotibus Dei mandatu deberi coeptæ sunt.

(2) Mathæus *X. 10.* Lucas *VIII. 3 X. 7.* Paulus *I. ad Corinth. IX. 7. 9. 10. 11. 13. 14.*

(3) Divinum præceptum solvendarum decimarum morale fuisse, nonnulli existimant, unde conficiunt, nunc etiam divina lege à Christianis decimas esse solvendas. Rectius S. Thomas *2. 2. quæst. 87. art. 1.* decimas divino jure à Christianis deberi affirmat, si earum nomine comprehendimus alimenta, quæ clericis debentur, negat autem, si eo vocabulo decimam illam partem fructuum, & reddituum intelligimus. Sic ex se patet, inquit, quod ad solutionem decimarum homines tenentur partim quidem ex jure naturali, partim etiam ex institutione Ecclesiæ. Quæ tamen pensatis opportunitatibus temporum, & personarum posset aliam partem determinare. Et merito à Concilio Constantiensi *Sess. 8. c. 300. t. 8. Collect. Harduini* damnatus est articulus *18. Joannis Wiclefi* agentis, quod decimæ sunt puræ eleemosynæ, & Parochiani possunt propter peccata suorum Prælatorum ad libitum suum eas auferre. Nam decimæ, tamquam alimenta Ecclesiæ ministris debita, ab ipso divino jure procedunt. Consule Bellarminum *de Cleric. l. 1. c. 25. §. Quod non sit morale opp. t. 2. p. 157. ed. Ven. 1721.*, Gonzalez *in c. 32. §. 1. de Decim.*, Cotelierum *in Constit. Apostolic. l. 2. c. 35. not. 1. t. 1. p. 248. ed. Amstelæd. cit.*

§. III. Hinc prioribus Ecclesiæ sæculis neque Christiani decimas solvebant, neque ulla lex erat, quæ hanc solutionem imperaret (1). Clerici vivebant ex oblationibus, quas fideles sua sponte in Ecclesiam conferebant; adeout nihil opus esset decimas indicere, ut ex iis clerici victum, & cultum obtinerent. Imminuta fidelium largitate, cum non omnia Ecclesiæ, ejusque ministris sponte à fidelibus præberentur, institutæ sunt decimæ tum Patrum hortationibus (2), tum Ecclesiæ legibus (3), quibus eas Christiani solvere jussi sunt.

(1) Cyprianus *de Unit. Eccles. p. 85. ed. Amstelæd. 1700.* discrete testatur, nullas sua ætate decimas fuisse solutas; & *Ep. 1. p. 170.* de Hebræorum decimis disserens, Quæ nunc ratio, inquit, & forma in clero tenetur, ut qui in Ecclesia Domini ordinatione clericali promoventur, in nullo ab administratione Divina avocentur, nec molestiis, & negotiis sæcularibus alligentur, sed in honore sportulantium fratrum, tamquam decimas ex fructibus accipientes, ab altari, & sacrificiis non recedant. Quo ex loco perspicuum est, ætate Cypriani sportulas decimarum locum obtinuisse. Idem etiam deprehendi potest ex Origene *Hom. 11. in Numer. n. 2. p. 305. opp. t. 2. ed. Paris 1733.* Adde actum, quod tribus prioribus sæculis de solvendis decimis, ubique silentium est.

(2) Adeundi sunt Auctor *Constit. Apostolic. l. 7. c. 29. & l. 8. c. 20.* apud Cotelierum *PP. Apostolic. t. 1. p. 375. & 416. ed. cit.*, Hieronymus *in Malach. c. 3. versic. 7. 8. & seq. col. 978. & seqq. opp. t. 6. ed. Veron.*, Augustinus *Comment. in psalm. 146. n. 17. opp. t. 4. col. 1648. ed. Ven. cit.*, Chrysostomus *Hom. 4. in Ep. ad Ephes. opp. t. 11. p. 31. ed. Paris. 1734.*

(3) Concilium Matisconense II. *Can. 5.* apud Labbæum *t. 6. Conc. col. 674. seq.*, Cabilonense II. *Can. 19. t. 9. col. 363.*, Turonense an. 813. *Can. 16. col. 351. ib. Moguntiense an. 888. Can. 13. t. 11. col. 586.* Confer etiam Capitularia Regum Francor. *capit. de Part. Saxon. c. 16. & 17.* apud Baluzium *t. 1. col. 183.*, & *Capitul. an. 804. c. 2. col. 291. ed. Ven. 1772.*

§. IV. Jam vero decimæ vel prædiales, vel personales, vel mixtæ sunt. Prædiales debentur ex fructibus, sive redditibus prædiorum tum urbanorum, tum rusticorum; & harum quidem aliæ majores, aliæ minores, & minutæ, aliæ novales appellantur. Majores sunt, quæ ex frumento, vino, fœno, aliisque uberioribus fructibus, minores, quæ ex leguminibus, & oleribus, novales (1), quæ penduntur ex prædiis, quæ recenter ad culturam redacta sunt, cum antea frugifera non essent. Personales (2) solvuntur ex rebus, quas sibi quisquis acquirit opera, & industria sua, veluti ex lucro honestæ negotiationis, militiæ, venerationis. Mixtæ denique partim prædiales sunt, & partim personales, quippe quæ ex rebus quidem ipsis, sed non nisi adhibita industria percipiuntur. Hu

jus generis sunt fœtus pecorum, lac, lana, cetera similia.

(1) Terra præcisa, quæ anno cessavit, vel silva, quæ avulsis arboribus, ad culturam redacta est, terra novalis dicitur *Leg. 30. ff. de Verb. signific. Leg. 3. §. 2. ff. de Termin. mot.* Memorat hanc Juris Civilis interpretationem Innocentius III. in *Cap. 21. de Verbor. signific.*, tum statuit, novale esse intelligendum agrum de novo ad cultum redactum, de quo non extat memoria, quod aliquando cultus fuisset.

(2) Ætate Augustini nondum decimæ fixa, ac perpetua lege constitutæ fuisse videntur; sed ipse tamen *Enarrat. in psalm. 146. n. 17. col. 1648. t. 4. ed. cit.* vehementer Christianos hortatur, ut reales, ac personales decimas solvant. *Præcidite*, inquit *aliquid, & deputate aliquid fixum vel ex annuis fructibus vel ex quotidianis quæstibus vestris.* Sequenti tamen sæculo, quo vixit S. Cæsarius Arelatensis, non reales solum, sed etiam personales decimæ obtinebant; nam ipse *Serm. 277. inter opp. Augustini in Append. col. 460. t. 5. par. 2.* disertè memorat decimas ex *quotidianis quæstibus*, item *de militia, de negotio, de artificio.* Falsus igitur est Van-Espenius *Jus eccles. univers. par. 2. tit. 33. c. 1. n. 31. & seq.*, qui personalium decimarum originem Cælestino III. adscribendam putat; & insignis est calumnia Justi Henningii Boehemeri *Inst. Jur. Canon. l. 3. tit. 3. §. 3.* reprehendentis Romanos Pontifices, quasi ipsi jus decimarum plus æquo explicaverint, quod personales decimas instituerunt.

§. V. Inter prædiales, ac personales decimas non unum discrimen est. Nam prædiales debentur, non deductis impensis; & vero debentur Parocho, cujus in parochia sita sunt prædia; unde illæ percipiuntur (1); cumque ipsis prædiis adhæreant, ab omnibus, qui prædia habent, etiam infidelibus solvendæ sunt (2). Verum decimæ personales tantum à Christianis solvuntur Parocho, à quo ipsi sacramenta accipiunt, ex iisque impensæ in rebus parandis factæ detrahuntur (3). Illud commune est utrisque decimis, quod non deducitur, quod necessario ad res conservandas impenditur (4).

(1) *Cap. 7. 13. 22. de Decim.*

(2) *Cap. 16. eod.*

(3) *Cap. 20. & 28. eod.*

(4) *Cap. 28. mox laud.*

§. VI. Leges hæ sunt Decretalium jure generatim constitutæ. Sed recepti populorum mores sæpe has leges abrogarunt, & hinc spectandæ sunt singularum Ecclesiarum consuetudines, ut noscatur, à quibus decimæ pendendæ sint, quid item, & quibus eas solvere oporteat. Nimirum posteaquam clericis aliis bonis, atque redditibus parata sunt ea, quæ suppeditent ad cultum, & ad victum, paulatim decrevit solutio decimarum; & nunc multis in locis neque decimæ prædiales ex prædiis urbanis, neque personales solvuntur (1). Quin ne ex omnibus quidem terræ fructibus detrahuntur decimæ, neque solvitur decima eorum pars, licet adhuc decima appelletur, & multæ etiam regiones sunt, in quibus decimæ prorsus exoleverunt.

(1) Consule Giraldum *Exposit. Jur. Pontific. par. 1. Decret. l. 3. sect. 508. p. 331.*

§. VII. Decimæ debentur Parocho (1): sed tamen ab aliis quoque clericis, aut Ecclesiis acquiri possunt vel privilegio Summi Pontificis (2), vel præscriptione annorum quadraginta cum titulo, sine titulo vero præscriptione temporis, quod hominum memoriam superet (3). Novales vero, ac minutæ, ubi hæ videntur (4), decimæ semper Parocho reservatæ censentur; ne is, cui animarum cura commissa est, graviori damno afficiatur. Et quamquam laici jure ipso exigendi decimas, quod proprium clericorum est, potiri nequeant, tamen res ipsas, quæ decimarum nomine penduntur, habere possunt (5); modo justa causa præsto sit, & Romani Pontificis accedat auctoritas (6).

(1) Concilium Cabilonense II. *Can. 19.* apud Labbæum *t. 9. col. 363. ed. Ven.*, & Metense *an. 888. Can. 2. t. 11. col. 593.*

(2) Multa extant exempla decimarum, quæ à Sede Apostolica Monasteriis, & Capitulis concessæ sunt. Eas memorant, & probant S. Petrus Damiani *t. 3. opusc. 33. c. 3. p. 252. ed. Paris. 1664.*, Ivo Carnotensis *Ep. 192. p. 83. ed. Paris. 1647.*, S. Thomas 2. 2. *qu. 87. art. 3.* Vide etiam regulam Templariorum *c. 66. ap. Holtenium Cod. Regul. t. 2. p. 440. ed. cit.*

(3) *Cap. 4. & 6. de Præscript. in cap. 1. eod. in 6.*

(4) Minutæ decimæ plerisque in locis obsoleverunt.

(5) S. Thomas 2. 2. *qu. 86. art. 3.*

(6) Interdum Summus Pontifex ad tempus imponit decimas beneficiorum propter aliquam necessitatem, vel publicam Ecclesiæ utilitatem, atque eas solvi mandat alicui Principi, qui Ecclesiæ defendit. Tunc autem constituuntur collectores, & sub collectores, qui has decimas colligant. Vide *Clem. 2. de Decim.*, & *Extra. vag. un. c. ini. commun. ed.*, & vide etiam Gonzalez *in cap. 19. de Decim. n. 4.*, ubi memorat decimas à Sede Apostolica concessas Regibus Hispaniarum.

§. VIII. Verum mediis sæculis in summa rerum confusione laicæ, ut multa ecclesiastica bona, ita etiam decimas usurparunt, easque jure feudi retinuerunt, adeo ut in commercio essent, & in heredes transirent (1). Interim Parochi carebant suis redditibus, quibus semetipsos, & pauperes sustentarent, neque decimarum possessores ea, quæ debebant, Ecclesiæ servitia præstabant. Itaque actum est, ut sacra præda ex laicorum manibus extorqueretur; sed operosum id erat, neque convenire visa sunt extrema remedia, quibus illi exasperarentur. In Concilio Lateranensi III. (2) prohibiti sunt laici novas decimas acquirere, & antiquas, quas habebant, in laicos transferre, tum generatim moniti, eos sine animarum suarum periculo decimas retinere non posse, sed adversus illos, qui eas retinerent, nulla pœna indicta est. Denique usu potius, ac silentio, quam lege ulla scripta toleratæ sunt decimæ, quas antea laici jure feudi obtinebant, novarum tamen acquisitio prorsus vetita; & hodie recepta sententia est, eas tantum decimas infeudatas à laicis recte detineri, quæ ante Lateranensem synodum acquisitæ sunt (3).

(1) Occupata à laicis bona, ac decimæ Ecclesiæ & Altaria dicebantur, quorum turpe, quod calamitosis iis temporibus à laici fiebat, commercium damnant Paschalis II., & Gregorius VII. *Can. 13. & 14. caus. 1. qu. 3.* Confer Petrum de Marca *in Can. 7. Conc. Claramont.*, Fr. Florentem *in c. 1. & 2. de Jurepatr.*, & Muratorium *Diss. 72. & 73. Antiq. Italic.*

(2) *Cap. 19. de Decim.*

(3) Quod Concilium Lateranense III. non expresse statuat, restituendas esse decimas, quas laici detinebant, neque ullam in ipsos poenam constituat, sed tantum illas in laicos transferri, ac novas acquiri vetet, plerique in eam venere opinionem, quod ea Synodus integras laicis reliquerit decimas, in quarum antea possessione versabantur. Hinc orta communis opinio, laicos retinere posse infeudatas decimas, quas ante illam Synodum obtinebant. Sed recte observat Ludovicus Thomassinus *Vet. & nov. Eccles. discipl. par. 3. l. 1. c. 11. n. 7. & seq.*, Concilium Lateranense III. nunquam laicis antiquas decimas permissæ, cum satis disertè dicat, eas laicos sine animarum periculo detinere non posse. Hinc Odo de Saliaco Parisiensis Episcopus viginti circiter post annos, quam Lateranense Concilium habitum fuerat, in suis Constitutionibus Synodalibus *n. 18. Delect. actor. t. 1. col. 2257.* *Frequenter, inquit, moveantur laici, ut non retineant decimas, quas in periculum animarum suarum retinent.* In Concilio Lateranensi IV. multa de decimis sancita sunt, præsertim contra illos, qui eas usurpabant, sed nullum decretum est, quo laici restituere cogantur decimas, quas tunc obtinebant. Imo Innocentius III., quo Pontifice Lateranense illud Concilium habitum est, non improbasse videtur decimas, quæ à laicis jure feudi retinebantur, uti patet ex *Prima Collect. tit. 11. t. 1. p. 565. & 566. ed. Baluzii Paris. 1682.* Cum enim Capitulum Svesvionense earum decimarum redimendarum facultatem postulasset; eam dedit Pontifex adjecta lege, ut Capitulum ea, quæ præstabant vetusti decimarum possessores, Ecclesiæ servitia præstaret. Non hic Ecclesiæ restitui jubentur decimæ infeudatæ; imo vero probatur contractus, per quem illas capitulum à laicis acquisiverat, & confirmantur servitia, quæ antea laici propter decimas præstabant, & quæ in posterum Capitulum præstare debet. Clarius ipse Innocentius III. *in Cap. 25. de Decim.* memorat decimas in feudum concessas, neque eas improbat. Ita cum omnes, quæ ferebantur, leges novas tantum decimas à laicis acquiri vetarent, sed decimas jam infeudatas non improbarent, invaluit opinio, quod laicis vetitum esset novas decimas acquirere, contra ipsas illæ essent permittendæ, quibus jam tunc fruebantur. Medio sæculo XIII. Alexander IV. *in c. 2. §. Sane de Decim. in 6.* postquam statuit, Regulares posse cum Episcopi consensu deci-

mas à laicis detentas accipere, *illas autem*, inquit, *decimas intelligimus posse taliter à Religiosis de manibus laicorum recipi, vel acquiri, quæ ante Lateranense Concilium ipsis laicis in feudum perpetuo fuere concessæ.* Non hic declarat Alexander quod Lateranense Concilium intelligat, sed tamen Juris Canonici Interpretes intelligendum putant Concilium Lateranense III., quod Alexandro III. Pontifice habitum est. Hinc recepta ubique regula, laicos retinere posse decimas infeudatas, modo eas ante Concilium Lateranense III. obtinuerint. Illud non omitam, quod post Pontificatum Innocentii III. abstinuere se Concilia à repetendis antiquis decimis, quas jam laici habebant, quod & ex Tridentina Synodo confirmari potest. Quamquam enim statuat, ut *quæ decimas impediunt, aut subtrahunt, excommunicentur Sess. 25. c. 12. de Reform.*; tamen *Sess. 23. c. 18. de Reform.* agens de redditibus idoneis Episcopali seminario parandis, aliquid conferri jubet à laicis, qui Ecclesiæ decimas obtinent: *etiam ex decimis, quacumque ratione ad laicos, ex quibus subsidia ecclesiastica solvi solent, pertinentibus.*

§. IX. Solutio decimarum omnes generatim obstringit; quin etiam excommunicationis pœna constituta est adversus eos, qui decimas subtrahunt, aut impediunt (1). Multi autem eo onere soluti sunt vel privilegio Summi Pontificis (2), vel præscriptione annorum quadraginta cum titulo: sine titulo vero præscriptione temporis, quod supra hominum memoriam est (3); vel pactis conventis, & voluntaria remissione, quæ cum perpetua est, Summi Pontificis auctoritatem postulat (4). Clerici decimas pendunt ex bonis, quæ hereditate, legato, donatione, aut simili contractu acquisiverunt, non item ex bonis, quæ habent titulo spirituali, puta beneficii (5); Regulares autem ex prædiis, quæ pridem suberant oneri decimarum, antequam ad eos pervenirent (6).

(1) *Can. 5. caus. 16. qu. 7., C. 5. de Decim., Conc. Tridentinum Sess. 25. c. 12. de Reform.*

(2) *Cap. 24. ibique Glossa verb. Exemptus de Decim.*

(3) *Cap. 15. de Privileg., Cap. 4. 6. 8. de Præscript., Cap. 1. eod. in 6.*

(4) *Cap. 8. de Transact.*

(5) *Cum in Cap. 2. de Decim. Paschalis II. decimas à clericis*

primum solvendas neget, ac deinceps affirmet, hinc variæ edictæ sunt ab interpretibus explanationes, ut omnis, quæ forte in hac sententia inesse videtur, pugna removeatur. Verior, & ab omnibus fere recepta interpretatio est, quam tradit Glossa, videlicet clericos non teneri decimis ex bonis spirituali titulo acquisitis, puta beneficii, teneri autem ex bonis, quæ testamento, aut contractu obtinuerunt, & ex quibus, antequam ea venirent ad clericos, decimæ solvebantur; quamquam eorum bonorum titulo promotus quis fuerit, nisi aliud legitima consuetudine inductum sit, ut declaravit Congregatio Concilii in *Marsicana 12. Augusti 1651. l. Decret. XIX. p. 143., & in Usselen. Decimarum 11. Maii 1658. l. 21. p. 248.* Atque id generatim obtinet, etiamsi clerici ab ipso Parocho sacramenta non accipiant, ut respondit eadem Congregatio Concilii in *Feretrana 19. Januar. 1636. l. Decret. XV. p. 310. & in Hortana Decimarum 25. Septembr. 1694. lib. XLIV.*

(6) Extant in *Cap. 10. & 11. de Decim.* privilegia Sedis Apostolicæ, per quæ Regulares liberantur ab onere solvendarum decimarum ex prædiis, quæ propriis manibus, atque impensis colerent. Verum Innocentius III. in Concilio Lateranensi IV. *Cap. 34. de Decim.* sancivit, ut cuncti Regulares decimas solverent ex prædiis deinceps acquisitis, ex quibus antea decimæ solvebantur, quamquam ea ipsorum Regularium labore, & sumptibus fructuosa sint. Secundum hanc Decretalem à Congregatione Concilii in *Pampilonen. Decimarum 21. Augusti 1728. in Tesaur. Resolut. t. 4. p. 213. & t. 6. p. 29. & seq.* responsum est: *quod Regulares non habentes in privilegiis expressam derogationem Cap. nuper teneantur solvere integras decimas, exceptis bonis, & rebus præscriptis in cap. Ex parte 10. de Decim.* Hodie igitur Regulares omnes soluti sunt lege tribuendarum decimarum tum personalium, tum realium, quæ dari deberent ex fructibus hortorum suorum, nutrimentis animalium, atque ex novalibus, quæ fiunt ex terra prorsus inculta, quam ipsi proprio labore, sumptuque colunt; non item ex fundis decumanis, qui ad eos cum tali onere delati sunt, nisi etiam pro his peculiare privilegium obtinuerint, uti etiam declararunt Alexander IV. in *cap. 2. §. Ceterum de Decim. in 6., & Innocentius X. Const. Nuper pro parte 53. Bullar. t. 6. par. 3. p. 79.* Consule Passerinum *Comment. ad l. 3. Sexti Decretal. tit. de Decim. qu. unic. artic. 15. per tot., Card. Petram ad Const. Apostolic. t. 4. in Constit. 8. Martini V. p. 243., & Gaudentium à Janua de Visit. cujuscunq. Prælat. t. 1. c. 5. dub. 13. sect. 6.*